

per Francesc Riera Buforn

A UN GORIL·LA BLANC

Llargos silencis de moviments
han creuat l'espai del captiveri
i han caigut, nus, dins els cors
creixents dels solitaris,
i un sentiment de dol
ha nevat damunt la seva tristesa,
i ha quedat tot blanc,
igual que els cabells d'una vella
quan ja li ha fugit la força de l'edat;
i és igual que aquella:
quiet, quieta, els ulls enfonsats per l'odi
miren el que enyoren:
ella el temps perdut,
ell la llibertat...
Nosaltres som els guardians.

XII

Estanys en tempesta:
dins un les barques
s'acompassen a les ones,
dins l'altre alguna gavina
espera, quieta, girada al vent,
que el sol s'amagui.
Misteriós es Vedrà
s'intueix al fons
prop del cercle vermellós.
Un núvol lineal,
encès per les últimes hores,
talla el cel.
La mar menja el camí.
Estanys rosats,
quiets com un cristall,
estanys blancs,
foradats per l'home:
últimes carretes de sal
que surten de l'aigua morta.
Estanys tots negres,
cel de nit:
unes poques llums s'hi reflecteixen.

XV

L'ombra del naufragi
ha esborrat els pins
de l'illa més baixa
i l'ha cultivada

d'odis i sèquies.
L'home ha enfosquit la pell
i ha enfonsat la mirada
més enllà de la mar
que captiva l'illa:
home pescador de somnis.
Les dones s'han vestit de nit
i han oblidat l'existència:
són l'objecte del mal temps,
són l'objecte de la ira del pescador
que vol fugir amb el plaer.
Passives elles han esperat
l'empenta del dolor
mentre ells es perdien...
Illa sembrada d'esterilitat,
homes que callen perquè estan buits,
dones que esperen una paraula d'amor.
Formentera, seca, podrida al sol.

XVII

Hi ha moments ennegrits
per tots els pecats de l'home,
esquerdats de records,
que solquen l'èter impur
de la creació.
El nou ésser és engendrat
pel dolor infinit
de les mirades absents
i neix amb l'atribut
de servir al perdó d'altres
que han estat abans d'ell;
i creixerà solitari,
exiliat dels jocs
pels infants sense destí,
sense poder somriure
perquè tot dolor el creua;
i viurà sense amor,
sense conèixer cap dona,
sense sentir paraules
que l'ajudin a seguir;
i morirà arraconat,
víctima de l'oblit.

FRANCESC RIERA BUFORN
Del llibre
«Vint-i-dos poemes d'amor».